

Vrapimi i Maratonës: Përpyjekje për të Reformuar Ligjet e Shqipërisë për Shpifjen

Darian Pavli¹

Në fillim të vitit 2012, Shqipëria miratoi reforma të plota të ligjeve të saj civile dhe penale për shpifjen, duke i harmonizuar ato shumë më tepër me standardet demokratike evropiane. Reformat përfaqësonin kulmin e shumë viteve lobim nga aktorë vendas dhe ndërkombëtarë, të shtrira në kohëzgjatjen e tri legjislativave radhazi. Ato janë gjithashtu një studim interesant rasti të një përpjekjeje afatgjatë për të prodhuar shtytën politike për reforma politikisht të pakëndshme: ndryshimet e ligjeve për shpifjen janë tejet të vështira të arrihen në demokraci të reja (dhe ndonjëherë të vjetra) pasi shpesh perceptohen nga klasa politike si çështje mbijetese personale e politike.

Amendamentet specifike u hartuan dhe promovuan, për më shumë se shtatë vjet, nga Instituti Shqiptar i Medias (ISHM) dhe Nisma për Drejtësi e Shoqërisë së Hapur (OSJI) – me ndihmën e shumë aktorëve të tjerë, përfshirë mediat dhe shoqërinë civile vendase, deputetë me mendësi të ngjashme nga të dyja anët e spektrit politik, si dhe një sërë institucionesh evropiane që kanë shqyrtuar ligjet dhe praktikat lidhur me shpifjen në vend gjatë viteve. Këmbëngulja e Komisionit Evropian mbi nevojën për reforma ishte veçanërisht e rëndësishme, duke pasur parasysh ndikimin e Komisionit në një vend të etur për të marrë statusin e kandidatit për anëtarësim në BE.

Ky dokument përfshin një pasqyrë të shkurtër të ligjit dhe praktikave lidhur me shpifjen në vitet e fundit, pasuar nga një përshkrim i përpjekjeve të avokatisë në mbështetje të reformave si dhe një përmbledhje të amendamenteve të miratuara. Materiali përfundon me disa komente mbi efektet e mundshme të reformave.

LIGJET DHE PRAKTIKA E SHPIFJES KOHËT E FUNDIT

Është shkruar shumë në lidhje me përdorimin e ligjeve për shpifjen – dhe sidomos ato të një natyre penale – për të ngacmuar ose për t’iu mbyllur gojën mediave e kundërshtarëve politikë në Shqipëri. Në vitet 1990 dhe fillim të viteve 2000, padi të tilla ishin të zakonshme dhe sillnin dëme të vërteta. Në 2002, hulumtova dhe shkrova një raport për Human Rights Watch që merrej hollësisht me raste të shpifjeve politike.² Një rast që qëndron ende në mendje përfshinte një gazetar të ri i cili thërrirej rregullisht për t’u pyetur nga prokurorët për një

¹ Autori është një avokat i lartë i Nismës për Drejtësi të Shoqërisë së Hapur, me seli në Nju Jork dhe në Tiranë. Qëndrimet e shprehura në këtë artikull janë pikëpamjet e tij personale dhe nuk duhet t’i atribuohen Fondacioneve të Shoqërisë së Hapur apo ndonjërit prej programeve të saj.

² Human Rights Watch, *Kostoja e Fjalës: Dhunime të Lirisë së Medias në Shqipëri (2002)*, në <http://www.hrw.org/reports/2002/06/13/cost-speech-violations-media-freedom-albania>.

shkrim fort të butë që kritikonte ish kryetarin e atëhershëm të parlamentit Skënder Gjinushi. Gazetari nuk u akuzua asnjëherë, por vizitat periodike për disa muaj në stacionin e policisë kishin lënë plagë serioze. (Gjithashtu kujtoj se praktikisht ai nuk mori asnjë mbështetje nga punëdhënësi i tij mediatik).

Më shqetësuesit nga të gjithë ishin nenet 239 deri 241 të Kodit Penal, të cilët përfshinin kohë burgimi për të pandehur të akuzuar për shpifje ndaj zyrtarëve publikë, nga shërbyesi civil më I ulët deri ndaj presidentit të republikës. Ndërkohë që qytetarët e zakonshëm që pretendonin të ishin viktima të shpifjes duhet të vepronin vetë si prokurorë, zyrtarët publikë kishin avantazhin të përfaqësoheshin nga prokurorët publikë dhe të ndihmoheshin nga policia, të cilët i ndiqnin penalisht raste të tilla si krime kundër shtetit (si në çështjen e ngritur nga Z. Gjinushi). Kjo qe një shpifje subversive me fytyrë moderne.

Në vitet e fundit, megjithatë, ndjekjet penale ranë në masë të madhe për shkak të stigmës politike lidhur me figurat publike që përpqeshin të dërgonin gazetarë dhe kritikë të tjerë në burg. Edhe në rastet kur u ngritën çështje penale, ato në përgjithësi kanë rezultuar në gjoba dhe dënime të pezulluara, sesa burgime të kryera. Megjithatë, në të njëjtën kohë, politikanët dhe të tjerë zbuluan fuqinë e padive civile për shpifje për të shkaktuar dëme serioze financiare ndaj kritikëve të tyre.

Në këtë drejtim, nuk ka ndihmuar fakti që Kodi Civil përmbante vetëm disa nene të vakëta dhe pak udhëzime për gjyqtarët, mbi aplikimin e dëmeve të ashtë-quajtura morale ose jopasurore për dëmtim të reputacionit. Në mungesë të rregullimit të duhur, dhe përballë mosmarrëveshjeve shumë partiake, gjyqtarët filluan të vendosnin dëmshpërblime në dhjetëra mijëra euro në çështje kundërshtish të thella politike. Për të sjellë vetëm një shembull të kohëve të fundit, një anëtare e parlamentit nga PD, Albana Vokshi, paditi disa deputetë të opozitës për akuzat e ngritura mbi dështimin për të deklaruar pasuritë e saj si dhe supozimet e ngritura për biznese të dyshimta me qeverinë. Vendimi në një nga çështjet e para për të cilat pati vendim, kundër deputetit të PS Saimir Tahiri, çoi në dhënien e dënimit për shkaktim dëmi me 3.3 milionë lekë (më shumë se 23.000 euro), e reduktuar në apel në një milionë lekë (të barabartë me rreth shtatë paga mujore të një deputeti shqiptar; më shumë për këtë çështje më poshtë). Dëmshpërblimet jashtë kontrollit dhënë nga gjykatat në çështjet civile, pa vrarë shumë mendjen për implikimet lidhur me lirinë e fjalës, siguruan një tjetër arsyetim urgjent për reformimin e ligjeve civile për shpifjen.

PROCESI I REFORMËS: NJË SAGA SHTATËVJEÇARE

Në fund të vitit 2004, ISHM dhe SHHID hartuan versionin e parë të propozimeve për reforma, të cilat u miratuan dhe u futën në procesin legjislativ nga një grup dypartiak deputetësh – një rast mjaft i pazakontë në parlamentarizmin shqiptar, ku shumica dërrmuese e nismave legjislative vijnë nga dega ekzekutive. Megjithatë, përpara se të shqyrtohej propozimi përfundoi mandati i legjislaturës, në atë kohë në duart e Partisë Socialiste (PS) të Fatos Nanos, pikërisht në verën e vitit 2005. Një sfidë e vazhdueshme (dhe mbase edhe një bekim) për reformat ishte fakti që ato kërkonin mbështetjen e të dy partive kryesore meqenëse Kushtetuta e Shqipërisë kërkon një shumicë prej tre të pestash për ndryshimet në kodet civile dhe penale, të cilat janë ato që rregullojnë përgjegjësitë civile dhe penale për shpifjen.

Zgjedhjet e Korrikut 2005 risollën në pushtet Partinë Demokratike. Një nga vendimet e para i Kryeministrit të rikthyer Sali Berisha ishte që ndaloi të gjithë zyrtarët e lartë të qeverisë të

ngrinin padi ndaj medias për shpifje. Ndërkohë që vlefshmëria ligjore e një veprë të tillë ishte e diskutueshme, synimi ishte të sinjalizohej një largim çështjet e zhurmshme të shpifjeve gjatë periudhës së Nanos dhe për shumë vite, zyrtarët e PD-së përgjithësisht iu përmbajtën.³ Rasti ishte gjithashtu një kujtesë se si çështjet e lirisë të medias kanë gjeneruar teatër politik në skenën politike shumë partiake të Shqipërisë në dy dekadat e fundit. Vetëm pak vite më parë, PS-ja ishte distancuar nga një ligj shtypi thellësisht i kritikuar, miratuar nga qeveria e mëparshme e Berishës, duke shfuqizuar të gjitha dispozitat e tij, me përjashtim të nenit të parë, i cili shpallte se "shtypi është i lirë."

Në dhjetor 2006, propozimet e ISHM/NDSHH për reformën lidhur me shpifjen iu riparaqitën parlamentit të kontrolluar nga PD-ja, prapë me mbështetjen e një grupi deputetësh nga të dy krahët politikë. Megjithatë, në maj të vitit 2007, me një lëvizje të papritur, qeveria Berisha e miratoi propozimin e reformës si të vetin dhe ia dërgoi parlamentit për miratim si nismë e ekzekutivit.⁴ Lëvizja dukej se kishte efektin e kundërt sepse grupi i PS-së, i cili kishte pasur rezerva për propozimin e shoqërisë civile që nga fillimi, vendosi të mos e mbështeste me qëllim që të mos i jepte PD-së shansin që të dukej si kampione e fjalës së lirë.

Në mes të vitit 2009, pas rezultatit më të ngushtë zgjedhor prej vitit 1991, PD-ja fitoi një mandat të dytë falë një aleance surprizë me Lëvizjen Socialiste për Integrim të Ilir Metës. Ndërkohë, Komisioni Evropian, Këshilli i Europës dhe vëzhguesi i mediave lira pranë OSBE-së, ndër të tjera, vazhduan të kërkonin reforma të ligjit për shpifjen; Komisioni e ngrinte vazhdimisht këtë çështje në fushat e raportit vjetor (raporti i progresit) mbi pajtueshmërinë e Shqipërisë me kriteret e BE-së. Në fund të vitit 2011, u shfaq një mundësi e rrallë, pas një shkrirjeje në marrëdhëniet qeveri-opozitë ku përfshihej angazhimi (në retrospektivë, afatshkurtër) për të miratuar legjislacion me rëndësi të veçantë për integrimin evropian. ISHM dhe NDSHH bënë një tjetër përpjekje për amendamentet për shpifjen, të cilat qeveria e PD-së tashmë i kishte miratuar në parim; opozita i largoi kundërshtimet dhe, me disa ndryshime, ofroi votat e nevojshme për t'i miratuar në fund të shkurtit dhe fillim të marsit 2012.

Përveç sfidave politike, është interesante të vihen në dukje kundërshtimet e një pjese të mirë të ngrehinës ligjore ndaj reformave lidhur me shpifjen, dhe sidomos shfuqizimin e shpifjes penale. Për shembull, Ministria e Drejtësisë, e konsideruar prej kohësh si "kujdestar i kodeve" në traditën napoleonike të vendit, ishte vazhdimisht armiqësore ndaj ndryshimeve, pavarësisht përkatësisë politike të ministrit. E njëjta gjë mund të thuhet për një pjesë të konsiderueshme të profesionistëve ligjorë dhe akademik, të cilët mbeten skeptikë mbi përparësinë e të drejtave dhe vlerave "të reja" kushtetuese, si liria e fjalës, mbi rregullimin tradicional të çështjeve penale dhe civile. Në këtë kuptim, konstitucionalizimi i ligjit të zakonshëm – një proces sizmik që shumica e Europës Perëndimore e kaloi në dekadat pas vitit 1945 – është larg përmbushjes në Shqipëri. Një lloj i tillë skepticizmi shfaqej me forcë hera-herës në debatet më të fundit parlamentare, dhe është shkak për disa nga kompromiset që u arritën (p.sh. vendimi për të ruajtur shpifjen si një kundravajtje penale ose për të holluar disa nga mbrojtjet në kontekstin civil).⁵

³ Në dy vitet e fundit, ministra, anëtarë të parlamentit të PD-së dhe anëtarë të familjes së Berishës kanë ngritur një numër çështjesh të zhurmshme për shpifje kundër deputetëve dhe zyrtarëve të PS-së.

⁴ Shih Vendimin e Këshillit të Ministrave (VKM) të 4 Maj 2007.

⁵ Një kundërshtim që është veçanërisht shqetësues lidhet me një dispozitë të propozuar që do të kishte bërë të vërtetë një mbrojtje të plotë për raste të shpifjeve civile (dëm të reputacionit). Dispozita është marrë nga versioni përfundimtar, i cili thjesht u kërkon gjykatave të marrin në konsideratë, bashkë me faktorë të tjerë, nëse akuzat ishin të vërteta.

As reputacioni popullor i mediave lokale, të cilat shihen gjerësisht (me të drejtë apo gabimisht) si të anshme, joprofionale dhe “ndoshta më të lira se ç’duhet të jenë,” nuk ka ndihmuar. Nëse kjo nuk ndryshon me kalimin e kohës, mund të bëhet e vështirë që reformat e 2012 të mbahen në kode, kur Shqipëria të mos ketë më nevojë të përshtatet me këmishën e forcës së kritereve për integrim të BE.

AMENDAMENTET: ÇFARË NDRYSHOI NË TË VËRTETË

Ndryshimet në ligjet për shpifje penale dhe civile të miratuara nga Parlamenti në fillim të vitit 2012 ishin të konsiderueshme dhe në pjesën më të madhe pozitive. Ato mund të përmbliidhen si më poshtë—

-- mbi shpifjen penale:⁶

- Të tre nenet mbi shpifjen e zyrtarëve publikë, përfshirë presidentin e Republikës, u shfuqizuan plotësisht. Zyrtarët publikë nuk do të gëzojnë më ndonjë mbrojtje të veçantë, duke përfshirë mospërfshirjen e prokurorëve publikë, dhe duhet të veprojnë si qytetarë të zakonshëm.
- Fyerja (Neni. 119 KP) dhe shpifja (ose sharja, Neni. 120 KP) u mbajtën si shkelje, të dënueshme me gjobë. Burgimi hoq, por u rrit vlera maksimale e gjobës në 3 milionë lekë (21.000 Euro). Këto duhet të ndiqen penalisht privatisht, nga viktimat e pretenduar, si më parë, pa përfshirjen e policisë apo prokurorisë publike. Megjithatë, dënimi me secilin prej neneve, do të krijonte precedent penal.
- Amendamenti i Nenit. 120 sqaroi se, për t’u konsideruar fajtor për shpifje, i pandehuri duhet të ketë vepruar me “dijeni për falsitetin” e deklaratave shpifëse. Kjo është një stekë shumë e lartë për prokurorinë, nëse aplikohet si duhet nga gjykatat.
- Dy dispozita mbi fyerjet ndaj personalitete të huaja (neni 227) dhe përdhosjes së simboleve të shteteve të huaja (neni 229) po ashtu u shfuqizuan. Neni. 268 për përdhosjen e flamurit shqiptar apo himnit kombëtar u ndryshua për t’u zbatuar vetëm në rastet kur ndodhnin "gjatë një aktiviteti të organizuar nga autoritetet publike;" periudha maksimale e burgimit u shkurtua nga dy vjet në tre muaj.

-- mbi shpifjen civile:⁷

- Ndryshimet e nenit 625, i cili rregullon të gjitha format e dëmit moral, sqaruan se konsiderohet shkak për ndërmarrje veprimesh për dëmtim të nderit, reputacionit ose personalitetit; u prezantuan shkaqe të reja për ndërmarrje veprimesh për shkelje të së drejtës së emrit (neni 625 (c)) dhe shkelje të privatësisë (neni 625 (ç)).
- Neni i ri 647/a paraqet kriteret për të vlerësuar nëse i pandehuri duhet të japë llogari për dëm të shkaktuar ndaj nderit ose reputacionit të dikujt, dhe nëse është kështu, për të përcaktuar nivelin e kompensimit. Si parim i përgjithshëm, çdo kompensim që jepet duhet të jetë proporcional dhe synon të "rivendosë të drejtën që është shkelur," në vend që të ndëshkojë të pandehurin.

⁶ Shih Ligjin Nr. 23/2012 mbi Disa Shtesa dhe Ndryshime të Kodit Penal (i miratuar në 1 Mars 2012, hyrë në fyqi në 11 Prill 2012)

⁷ Shih Ligjin Nr. 17/2012 mbi Disa Shtesa dhe Ndryshime të Kodit Civil (i miratuar në 16 Shkurt 2012, hyrë në fyqi në 29 Mars 2012)

- Dispozita e re përcakton njëmbëdhjetë faktorë specifikë dhe joshterues që duhet të merren parasysh nga gjykata në përcaktimin e përgjegjësisë. Këto përfshijnë: nëse pretendimet përbëjnë fakt apo opinion, nëse ata janë të vërteta / të rreme ose përbëjnë referime të sakta ndaj deklaratave të palëve të treta, nëse ato lidhen me "çështje të interesit publik, ose persona në funksione qeveritare apo kandidatë për zgjedhje;" dhe nëse autori ka vepruar në përputhje me ndonjë nga rregullat përkatëse të etikës profesionale (p.sh. në rastin e gazetarëve).
- Në lidhje me shumën e dhënë të kompensimit, gjykatat janë të detyruar të marrin në konsideratë nëse dëmshpërblimi "mund të përkeqësojë ndjeshëm gjendjen financiare të të paditurit". Kjo mund të zbatohet, për shembull, kur dëmshpërblimet e larta mund ta çojnë një media të vogël drejt falimentimit.
- Periudha e parashkrimit për ndërmarrjen e padive për shpifjen dhe privatësinë u reduktua nga tre vjet në një vit (Neni 115(e) CC).
- Amendamentet nuk janë prapavepruese; me fjalë të tjera, ato nuk aplikohen në çështjet në proces, por vetëm për rastet e reja të ndërmarra pas hyrjes së tyre në fuqi.

ISHM dhe NDSHH hartuan edhe një sërë amendamentesh të cilat synojnë rregullimin e përgjegjësisë civile për shpifje në ose nëpërmjet Internetit. Megjithatë, ato u hodhën poshtë për shkak se bashkëbiseduesit parlamentarë menduan se ndërhyrje të tilla ishin ndoshta të parakohshme për kontekstin shqiptar. Për aq vlerë sa ka kjo, një ligj gjysmë i errët mbi tregtinë elektronike i vitit 2009 i jep ndërmjetësve shqiptarë një strehë të kushtëzuar në terma praktikisht identike me ato të Direktivës së Bashkimit Evropian për E-Commerce (2000). Në thelb, ndërmjetësit janë të çliruar nga përgjegjësia për përmbajtje të paligjshme të *palëve të treta* me kusht që (a) ata të mos kenë dijeni për paligjshmërinë, dhe (b) pas vënies në dijeni, veprojnë me shpejtësi për të hequr ose çaktivizuar aksesin në përmbajtje të paligjshme. Me sa di, kjo nuk është provuar ndonjëherë në gjykatë.

A KANË SJELLË NDRYSHIM NË PRAKTIKË?

Nuk ka asnjë dyshim që ndryshimet janë përgjithësisht lajm i mirë për fjalën e lirë dhe lirinë e mediave në vend. Spektri i sanksioneve penale është shumë më i dobët dhe dispozitat e shpifjes civile shumë më të hollësishme dhe pasqyruese të standardeve moderne europiane. P.sh. gjyqtarët do të duhet të tregojnë shumë më tepër kujdes kur vendosin mbi deklaratat që përfshijnë gjykime të vlerës ose punë gazetareske të cilat kontribuojnë për çështje me interes publik.

Megjithatë, përgjigjja e duhur është se është shumë herët për ta thënë dhe shumë do të varet sesi ndryshimet interpretohen nga gjykatat. Ekziston edhe një dallim këtu ndërmjet amendamenteve të Kodit Penal dhe të Kodit Civil. Ndryshimet në Kodin Penal hynë në fuqi pak a shumë menjëherë pasi ato priren të jenë në favor të të pandehurit dhe, si të tilla, duhet edhe të aplikohen për rastet në proces / pezull. P.sh. çdo akuzë e ngritur për veprat e shpifjes ose fyerjes kundër zyrtarëve publikë të shfuqizuara duhet të pezullohet menjëherë nga ana e gjyqtarit të çështjes. Kështu, në tetor 2012, Genc Pollo, anëtar kabineti, tërhoqi padinë penale të ngritur kundër një deputeti socialist për shpifje, duke cituar amendamentet në Kodin Penal të 1 Marsit (edhe pse vazhdoi të kërkonte dëmet civile).

Ndryshimet në Kodin Civil, nga ana tjetër, nuk mund të zbatohen, teknikisht, në procedime gjykatash që kishin filluar përpara hyrjes së tyre në fuqi më 29 mars 2012. Duke marrë parasysh që për rastet civile për shpifje në Shqipëri, në përgjithësi duhen vite për të arritur në një gjykim përfundimtar, vështirë të ketë pasur ndonjë rast të ri ku vendimi të jetë marrë në bazë të dispozitave të reformuara.

Megjithatë, mund të argumentohet se gjyqtarët duhet të marrin në konsideratë ndryshimet e reja për aq kohë sa ato përfaqësojnë bërthamën e jurisprudencës përkatëse të Gjykatës Evropiane të të Drejtave të Njeriut, e cila ka qenë direkt e detyruese për gjykatat shqiptare, të paktën që nga miratimi i Kushtetutës aktuale në vitin 1998.

Gjykimet e kohëve të fundit nuk janë shumë inkurajuese në këtë drejtim. Nuk ka pasur analiza sistematike, por ndoqa një prej gjyqeve për shpifje të profilit të lartë të vitit të kaluar: rasti i cituar më lart që përfshin A. Vokshi dhe S. Tahiri, e cila rezultoi në një gjobë prej një-milion lekë kundër deputetit socialist (e reduktuar nga 3.3 milion në shkallën e parë).⁸ Gjykata e Apelit, e cila është ndoshta më me përvojë në çështjet e shpifjes në vend, iu referua sa për sy e faqe nenin 10 të jurisprudencës së Gjykatës së Strasburgut, madje përmendi edhe precedentin e famshëm të Gjykatës Supreme të SHBA-së, *New York Times kundër Sullivan*. Aplikimi i jurisprudencës krahasuese ishte, megjithatë, sipërfaqësore, shumë selektive dhe në rastin e *Sullivan*, qartësisht i gabuar.⁹ Gjithashtu, precedenti kyç i GJEDNJ cituar nga gjykata e apelit ishte një gjykim marginal në të cilën vetë paneli i Strasburgut u nda keq (me një shumicë 4-3 dhe me një kundërshtim të fortë nga ana e tre gjyqtarëve të pakicës). Kjo ishte një zgjedhje e çuditshme e cila injoroi vendimet përcaktuese të Gjykatës së Strasburgut për çështjen e fjalimit politik, por që doli e volitshme në mbrojtjen e konkluzioneve të Gjykatës së Apelit në çështjen që po shqyrtonte.

Aspekti më shqetësues i praktikës gjyqësore në vitet e fundit është shuma e dëmeve të vendosura në rastet që përfshijnë mosmarrëveshje në thelb politike. Edhe nëse vendimet në favor të paditësve ishin të justifikuar – dhe kjo është një “nëse” e madhe – nuk ka asnjë dyshim se shumata e akorduara të dëmshpërblimit, prej dhjetëra mijëra euro, janë jashtë kontrollit. Nëse këto raste do të ishin trajtuar në Strasburg, ato pa dyshim do të ishin konsideruar të shpërpjesëtuara dhe në shkëlqje të nenit 10. Në pikëpamje afatgjatë, reformat e vitit 2012 do të ishin të dështuara nëse çojnë në uljen vlerave të dëmshpërblimeve. Po ashtu, ka ardhur koha që Gjykata e Lartë e Shqipërisë të ndërhyjë për të vendosur disa rregulla dhe arsye në këtë fushë të ligjit.

Gjithashtu, nuk është fort ngushëlluese që shumica e mosmarrëveshjeve të bujshme të viteve të fundit duket se përfshijnë konfliktet ‘brenda species’ mes anëtarëve të parlamentit dhe politikanëve të tjerë, sesa, të themi, medias apo vëzhgues të pavarur. Më shumë se çdo gjë, ky mund të jetë pasqyrim i gjendjes së medias në vend dhe ofertës së dobët të gazetarisë investigative.

Tiranë, Prill 2013

⁸ Shiko Vendimin Nr. 30-2013-53, 11 Janar 2013 e Gjykatës së Apelit *Tahiri kundër Vokshi*. Z. Tahiri deklaroi se do ta apeloje pranë Gjykatës së Lartë.

⁹ Studentët e Amendamentit të Parë do të shtangeshin përpara vendimit të lehtë të gjykatës shqiptare që i padituri kishte vepruar me “keqdashje faktike” dhe do të ishte fajtor ipas doktrinës *Sullivan*. Gjykata po ashtu e injoroi plotësisht faktin që, sipas parimeve të *Sullivan*, barra e provës qëndronte tek paditësi, ndërsa gjykata shqiptare ia veshi atë të paditurit.